

Chương 403: Hậu Cuộc Chiến Ở Thủ Đô Rajeurn

(Số từ: 3362)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

23:55 PM 06/05/2023

Tôi mới rời khỏi Temple được hai ngày và tôi trở về vào ban đêm. Đã quá giờ đi ngủ.

Vì vậy, mọi người có thể biết tôi đã đi đâu, nhưng không ai biết rằng tôi đã trở lại sau khi chạm trán với một Death Knight ở Rajeurn. Tất nhiên, vì vụ việc rất quan trọng, tin đồn sẽ sớm bắt đầu lan truyền khắp Thủ đô Hoàng gia.

"..."

Sau khi chia tay Olivia, tôi trở lại ký túc xá năm hai, và Ellen đang ngồi thất thần ở sảnh.

Tôi đã nghi ngờ điều này có thể xảy ra.

Ellen nhìn tôi.

"..."

Tôi có thể đọc được vô số cảm xúc trong mắt cô ấy. Cô ấy lo lắng cho tôi và đã ngồi đó, tự hỏi khi nào tôi sẽ trở lại, nhưng bây giờ nhìn thấy tôi, Ellen dường như không biết phải bắt đầu nói chuyện như thế nào.

Thay vào đó, cô ấy tránh ánh mắt của tôi và cúi đầu xuống.

Tôi cảm thấy ngọt ngào, như thể lồng ngực của tôi bị chặn lại.

Chúng tôi sẽ kết thúc như những người xa lạ?

Nếu điều đó xảy ra, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Chúng tôi không nên vui mừng để giảm bớt một số cảm xúc mà chúng tôi dành cho nhau trong tình huống này sao?

Đúng vậy.

Sẽ bớt đau đớn hơn cho cả hai chúng tôi sau này.

Nhưng tôi không thể cảm thấy thoải mái. Bất cứ điều gì tôi nói sẽ là lừa dối. Tôi không thể chọn mọi thứ, và tôi đã lựa chọn.

Tôi đã chọn Charlotte.

Tôi phải giữ khoảng cách với Ellen Artorius.

Khi tôi cố gắng đi ngang qua cô ấy.

*squeeze

Ellen nắm lấy gấu áo của tôi khi tôi định đi ngang qua cô ấy.

"..."

"..."

Tôi không thể yêu cầu cô ấy buông tay.

Ellen không nắm chặt mà khá yếu ớt, như thể cô ấy thậm chí không biết mình đang làm điều đó.

Ellen không biết phải nói gì, nhưng cô ấy không thể để tôi đi.

Ellen đang nắm chặt đến nỗi nếu tôi vặn tay một chút, cô ấy sẽ buông ra.

Cho đến gần đây, cô ấy sẽ ôm chặt lấy tôi, không chịu buông tay.

Nhưng mối quan hệ của chúng tôi đã bị phá hủy bởi một từ duy nhất: Đỉnh hôn.

Đó là lý do tại sao Ellen không nắm tay tôi mà nắm lấy gấu áo của tôi, và thậm chí sau đó, rất yếu ớt.

Ellen dường như nghĩ rằng thậm chí làm điều đó là sai.

“Anh đã tới nơi nguy hiểm.”

Ellen khẽ nói với cái đầu cúi gằm.

“...”

“Em có thể ngửi thấy mùi cháy.”

Tôi đã từng đến một nơi chìm trong biển lửa, vì vậy quần áo của tôi chắc hẳn đã thấm mùi cháy.

Ellen dường như không có lựa chọn nào khác ngoài việc đoán xem tôi đã ở đâu và tôi đã trải qua những gì vì cô ấy không biết phải nói gì.

Ellen ghét kinh khủng khi tôi gặp nguy hiểm.

Ellen sẽ ghét điều đó kinh khủng, nhưng cô ấy sẽ không thể ngăn cản tôi làm điều mà tôi đã quyết định làm. Nhưng lần này, nó không phải là một nơi nguy hiểm trở nên nguy hiểm.

Tôi không thể đẩy Ellen ra, và Ellen không thể kéo tôi về phía cô ấy.

"Anh luôn phải đến những nơi nguy hiểm như thế này à?"

Nước mắt của Ellen trào ra khi cô ngược lên nhìn tôi.

Chắc hẳn Ellen biết tôi phải làm gì.

"Có lẽ vậy."

"..."

"Không có chuyện gì, anh thật sự sẽ không đi đến chỗ nguy hiểm, hơn nữa nếu anh muốn đi, người ta cũng không cho."

Đó là một lời nói dối.

Cho dù ít nguy hiểm hơn, nhưng chuyện đột ngột như lúc này vẫn có thể xảy ra. Miễn là những người theo dõi tôi xuất hiện ở những nơi ngoài tầm kiểm soát của tôi, tôi không thể chắc chắn rằng bất cứ nơi nào tôi đến, hoặc thậm chí cả Thủ đô Hoàng gia, là hoàn toàn an toàn.

Ánh mắt của Ellen dường như thể hiện rằng cô ấy không tin bất cứ lời nào tôi nói.

Tin đồn rằng những người theo Giáo hội Ma thần đã tấn công thủ đô Rajeurn của Levaina, sẽ sớm lan đến Thủ đô Hoàng gia. Vì tin đồn cũng sẽ tiết lộ rằng Olivia và tôi đã ở đó, nên cuối cùng họ sẽ biết về cuộc chạm trán của tôi với Death Knight.

Ellen dường như định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng, cô ấy cúi đầu và buông ống tay áo mà cô ấy đang nắm chặt.

Tôi trở về phòng của mình trong ký túc xá.

Tôi không thể rũ bỏ những suy nghĩ phức tạp của mình.

Ngay trước khi tôi nằm xuống giường sau khi tắm rửa sạch sẽ, có một chuyển động trong không khí.

*Swish

Một làn sương trắng tụ lại ở một góc phòng, mang hình dáng của một người.

"Vậy làm thế nào rồi?"

"Ah, Lucynil."

Cô gái tóc bạch kim là Lucynil.

Lucynil có thể bí mật đến thăm tôi, giống như Sarkegaar, vì một lý do khác? Mặc dù Lucynil được giao nhiệm vụ bảo vệ tôi, nhưng cô ấy không thể theo tôi đến Rajeurn do một số hạn chế nhất định.

"Tôi nghe nói không nguy hiểm như vậy..."

Có vẻ như Lucynil không quá lo lắng, có lẽ đã nhận được thông tin từ Epinhauser.

"Biểu hiện của cậu nói khác kìa."

Tất nhiên, biểu hiện khó chịu hiện tại của tôi là do cuộc gặp gỡ gần đây với Ellen hơn là các sự kiện ở Rajeurn.

"Các tín đồ của Ma Thần đã tấn công Rajeurn."

"...Cái gì?"

Vẻ mặt của Lucynil đanh lại trước lời nói của tôi.

Vì có lẽ cô ấy biết lý do tôi đến Rajeurn nên tôi đã giải thích những gì đã xảy ra sau đó.

Đám đông ở Rajeurn phát điên vì sợ hãi Ma vương và bắt đầu sẵn lòng và hành quyết những kẻ dị giáo. Đột nhiên, những tín đồ thực sự của Ma Thần tấn công Rajeurn.

Tôi cũng đề cập đến cuộc gặp gỡ của tôi với Death Knight và tình hình dường như đang trở nên tồi tệ như thế nào, vì vậy tôi tạm thời rời Rajeurn.

Vấn đề chính là thế này:

"Có vẻ như các tín đồ của Ma thần đang theo đuổi tôi."

"...Ý cậu là gì?"

Phải. Tình hình thật kỳ lạ và khó hiểu. Nó vô lý đến mức khiến tôi tức giận.

"Giống như họ đang hành động theo lệnh của tôi để tấn công Rajeurn. Họ gọi tôi là một Tông đồ."

"...Nhưng ngay từ đầu cậu đã không gây ra sự kiện ở Rajeurn."

"Chính xác."

Tôi tặc lưởi.

"Họ dường như nghĩ rằng tôi có lý do để tiêu diệt Rajeurn. Vì vậy, họ đã tấn công Rajeurn để hoàn thành nhiệm vụ mà họ cho rằng tôi đã thất bại..."

Cuộc tấn công vào Rajeurn không phải do tôi làm, vì vậy chúng chỉ là vô nghĩa. Nhiều người sẽ chết, nhưng nó không liên quan gì đến ý định của tôi.

"Một thành phố đã bị biến thành tro bụi vì lòng trung thành quá mức của những người thậm chí không biết cậu..."

Lucynil thở dài, khoanh tay.

"Chúng ta sẽ làm gì về điều này?"

Mặc dù Lucynil hoài nghi về việc nói về hòa bình thế giới, nhưng cuộc tấn công vào Rajeurn của họ đã dồn tôi vào chân tường.

Tôi đã dự đoán rằng Giáo hội Ma. thần, lẽ ra đã bị diệt vong với sự trở lại của Ma vương, đang mở rộng ở đâu đó, nhưng tôi cảm thấy thật kỳ lạ khi thấy nó thành hiện thực.

"Đầu tiên, chúng ta cần phải tìm ra những kẻ dị giáo và kiểm soát chúng hoặc loại bỏ chúng."

Bây giờ lòng trung thành của họ với tôi đã được xác nhận, tôi cần tìm ra họ và biến họ thành cấp dưới thực sự hoặc loại bỏ những kẻ có niềm tin quá nguy hiểm.

Tôi đã phải theo dõi những kẻ dị giáo.

Khi nghe những lời của tôi, Lucynil nghiêng đầu.

"Nhưng làm thế nào để cậu có kế hoạch để tìm thấy chúng?"

"Chúng ta phải suy nghĩ về điều đó."

Vì chúng không hoạt động công khai nên không có cách nào rõ ràng để bắt chúng trừ khi chúng lộ diện.

"Hiện tại, tôi sẽ chia sẻ thông tin với Hội đồng và Tổ chức."

"Vâng. Và chúng ta hãy liên lạc với Hoàng gia. Mặc dù họ có thể nghi ngờ chúng ta, nhưng chúng ta vẫn nên cho họ biết rằng chúng ta không chịu trách nhiệm về việc này."

"Hmm, cô nói đúng. Tốt hơn là nên nói rõ ràng với họ."

Mặc dù cuối cùng chúng tôi sẽ liên lạc với họ thông qua Sarkegaar, nhưng tốt nhất là thảo luận mọi thứ với Hoàng gia.

Trong tình huống này, chúng tôi đã vô tình tạo ra mối liên hệ với Hoàng gia, về cơ bản là kẻ thù lớn nhất của chúng tôi.

Mặc dù Hoàng gia sẽ mong đợi chúng tôi trở thành kẻ thù vào một lúc nào đó, nhưng họ vẫn sẽ sử dụng chúng tôi khi có thể. Giống như tôi đang làm bây giờ.

Lucynil sẽ đảm nhận việc chuyển ý kiến của chúng tôi tới Sarkegaar.

"Lần này thì đành chịu, nhưng đừng làm gì quá nguy hiểm. Cảm giác như cậu đang đặt mình ra ngoài đó như một đứa trẻ vậy."

Cô ấy lo lắng cho tôi như một đứa trẻ mặc dù tôi không phải là một đứa trẻ. Tất nhiên, tôi rất biết ơn vì sự quan tâm của cô ấy. Tưởng tượng cảnh Lucynil lo lắng cắn móng tay khi nghe tin tôi đến gặp Rajeurn, điều đó có vẻ khá dễ thương.

"Sau này có thể âm thầm đi theo cậu, tôi đột nhiên xuất hiện cũng đừng quá kinh ngạc."

"Điều đó thật tuyệt với tôi. Nhưng cô có biết rằng nếu ai đó nhìn thấy điều đó, cả cô và tôi sẽ bị đuổi khỏi Temple không?"

"Tôi sẽ xử lý chuyện đó, nhóc con. Dù sao thì, tôi sẽ quay lại ngay bây giờ..."

"À, phải rồi."

Khi Lucynil chuẩn bị rời đi, tôi nhớ ra một điều cuối cùng cần nói.

"Chà... điều này không quan trọng bằng những kẻ dị giáo, nhưng..."

"Nó là gì?"

"Có vẻ như một tôn giáo mới đang xuất hiện."

Nghe có vẻ nực cười khi tôi cố gắng nói điều đó.

"Một tôn giáo mới? Đó là cái quái gì vậy?"

"Một tôn giáo tin vào sự phục sinh của Ragan Artorius đang lan rộng trong nhân dân."

"Ờ... cái gì?"

Giống như phản ứng của tôi, phản ứng của Lucynil cũng không khác. Bị thúc đẩy bởi nỗi sợ hãi, một số người nghi ngờ những đồng loại của họ là những kẻ dị giáo, trong khi những người khác bám vào một hy vọng vô nghĩa.

Mặc dù nỗi sợ hãi là nguyên nhân của cả hai, nhưng kết quả lại rất khác nhau.

"Chà... Tôi đã thấy vô số điều kỳ lạ mà con người làm, nhưng đây thực sự là một thứ khác..."

Lucynil dường như chết lặng trước tình hình hiện tại khi niềm tin vô căn cứ vào sự hồi sinh của một anh hùng đã chết đang lan rộng.

"Một khi chủ nhân thực sự của Thánh tích được tiết lộ, tôi nghĩ những niềm tin như vậy sẽ biến mất. Ngay bây giờ, không có lý do gì để tin vào nó cả..."

Cuối cùng, họ tin rằng bằng niềm tin vào sự hồi sinh của anh hùng, Ma vương sẽ bị đánh bại. Nếu thế giới biết về sự tồn tại của một đối thủ của Ma vương, không phải anh hùng, niềm tin vào cái gọi là tôn giáo anh hùng sẽ tự nhiên biến mất.

Lucynil nhìn tôi chăm chú trước lời nói của tôi.

"Ừm... Reinhardt? Đó không phải là vấn đề sao?"

"Tại sao?"

"Cậu đã hứa thông báo đính hôn với Công chúa và rằng cậu là chủ nhân của Alsbringer, phải không?"

"Đúng."

vấn đề lớn về điều đó là gì?

"Và Alsbringer là thanh kiếm của Ragan Artorius, phải không?"

"À, vâng..."

"Vì vậy, mọi người sẽ không tin rằng cậu là tái sinh của Lagan Artorius?"

"?"

Cô ấy nói về cái gì?

"Không, cho dù Ragan Artorius thực sự tái sinh, hiện tại hắn cũng chưa đầy một tuổi. Hắn vừa mới chết hơn một năm trước. Dòng thời gian không phù hợp để tôi trở thành Ragan Artorius tái sinh, phải không? Không thể nào, vì vậy mọi người sẽ không nghĩ như vậy..."

"Nhưng tin vào sự sống lại của Ragan Artorius ngay từ đầu có hợp lý không?"

"Ah."

Tâm trí tôi như dừng lại ở lời nói của cô ấy.

Đúng rồi.

Có ích gì khi nói rằng những người tin vào điều không thể lại không thể tin vào điều thậm chí còn không thể hơn?

Rõ ràng là nếu mọi người biết tôi là chủ nhân của Alsbringer, những tín đồ của Tín ngưỡng Anh hùng sẽ coi tôi như tái sinh của Artorius hoặc một Tông đồ chỉ vì tôi sở hữu Alsbringer.

"Chà! Valier của chúng ta thật tuyệt vời! Cậu đồng thời là Tông đồ của cả Giáo hội Ma thần và Giáo hội Anh hùng!"

Lucynil ôm tôi với một nụ cười xấu xa.

*Bang!

"Ah, người chết tiệt..."

"Con của chúng ta là tuyệt nhất!"

"Tại sao tôi lại là con của cô?!"

Sau khi tôi thô bạo đẩy Lucynil ra, cô ấy suy nghĩ với một nụ cười nham hiểm.

"Oa, không đùa, cậu không phải có rất nhiều danh hiệu sao?"

"Người thừa kế hợp pháp cuối cùng của Darkland."

"Vua của tất cả các loài quỷ."

"Đồng minh của Hội đồng ma cà rồng."

"Cộng tác viên của Black Order."

"Chủ nhân của Tiamata và Tông đồ của Towan."

"Chủ nhân của Alsbringer và Tông đồ của Als."

"Tông đồ của tất cả các tín đồ của Giáo hội Ma thần."

"Tông đồ của Giáo hội Anh hùng và..."

Lucynil nhếch mép cười.

"Và, thậm chí là con rể của Hoàng tộc Đế quốc Gradias?"

Ngay cả tôi cũng thấy chóng mặt.

"Bản thân sự tồn tại của cậu không phải là một mâu thuẫn sao?"

Tôi đoán vậy...

Tôi là cái quái gì vậy?

Như Lucynil đã nói, việc các tín đồ của Tín ngưỡng Anh hùng coi tôi như một Tông đồ và tôn thờ tôi là điều tự nhiên khi họ biết về sự tồn tại của tôi.

Và những tín đồ của Giáo hội Ma thần tự xưng là thuộc hạ của Ma vương.

Một Tông đồ cho hai nhóm với các thuộc tính hoàn toàn khác nhau.

Chúng tôi quyết định giao việc tìm kiếm tín đồ Giáo hội Ma thần cho Hội đồng. Những kẻ thuộc

Giáo hội Ma thần sẽ muốn liên lạc với Ma vương, và một khi họ đã liên lạc, việc chúng tôi nắm được chúng là điều hiển nhiên. Vấn đề là chúng tôi không biết phải liên lạc theo hướng nào.

—Ngày hôm sau.

Olivia và tôi được triệu tập bởi Saviolin Tana.

"Đã xác nhận rằng các tín đồ của Giáo hội Ma thần đã xuất hiện ở Rajeurn."

"..."

"Như mong đợi..."

"Tại thời điểm này, người ta tin rằng sức mạnh của Ma thần Kier và Talrad đã được sử dụng."

—Thần Tham Nhũng - Kier và Thần Hoả Hoạn - Tallrad.

Vì vậy, các linh mục Giáo hội Ma thần, những vị thần đối nghịch Towan và Shalam, đã tham gia? Điều đó có nghĩa là các tín đồ của Giáo hội Ma thần đang hợp tác với nhau giống như Ngũ đại Thần giáo.

Những tên khốn đốt lửa dường như đang sử dụng thứ gì đó tương tự như ma thuật, nhưng hóa ra đó là ma thuật thần thánh sử dụng [sức mạnh thần thánh] của Ma thần.

"Tình hình thế nào?"

Trước câu hỏi của Olivia, vẻ mặt của Tana tối sầm lại.

"Đối phó với những xác chết sống lại là tất cả những gì chúng tôi có thể làm. Chúng tôi đã bắt được một số tín đồ của Ma thần, nhưng tất cả họ đều tự sát, và đối với những thành viên cốt lõi... chúng tôi phải nói rằng chúng tôi đã bỏ lỡ tất cả. Chúng tôi đang theo dõi họ, nhưng chúng tôi không biết sẽ ra sao."

Saviolin Tana đã nói như vậy, nhưng dường như cô ấy nghĩ rằng việc theo đuổi sẽ thất bại.

Và trên khuôn mặt của Tana khi cô đưa tin như vậy, có một cảm giác tội lỗi sâu sắc.

Shanapell và Hoàng tộc nên biết rằng những người tôn thờ Ma thần không có mối liên hệ trực tiếp nào với Ma vương.

Không có nghĩa gì khi những người tôn thờ Ma Thần đến để chấm dứt sự cố Rajeurn, vốn không phải là một cuộc tấn công của Ma Vương ngay từ đầu.

Sự chú ý của họ bị thu hút vào một vấn đề hoàn toàn không liên quan vì vở kịch mà đế quốc dàn dựng và sự hiểu lầm của những người thờ phượng Ma Thần bắt nguồn từ đó. Rajeurn đã bị thiệt hại rất lớn vì lối chơi và sự hiểu lầm nên họ không thể có tâm trạng tốt.

Saviolin Tana lúc này hẳn đang cảm thấy trách nhiệm nặng nề.

Cuộc tấn công của những kẻ tôn thờ Ma thần đã diễn ra, và người chết không thể sống lại.

Vì vậy, rõ ràng là họ muốn tìm và tiêu diệt những kẻ tôn thờ Ma thần đã gây ra sự cố này.

Saviolin Tana nhìn Olivia.

Olivia đang cầm quả mìn Tiamata không thể nhầm lẫn mà Scottla Kelton đã nhìn thấy rõ ràng.

"Olivia và tôi chia sẻ Tiamata."

Người trả lời không phải Olivia mà là tôi.

"Chia sẻ...?"

Thật tự nhiên khi ngạc nhiên vì không đời nào cô ấy có thể biết rằng một khái niệm như vậy là có thể.

"Không phải tôi đã nói với cô lần trước sao? Tiamata đã bị biến chất, và Olivia đã thanh tẩy thanh kiếm..."

"À, đúng rồi, cậu đã nói vậy."

Tôi đã hạ gục Tiamata trong khi chiến đấu với Charlotte, người đã bị linh hồn của Ma vương làm cho biến chất. Và tôi kể câu chuyện về Olivia trong khi giải thích cách tôi có được Tiamata. Olivia đã thanh tẩy Tiamata ô uế, và tôi trở thành chủ nhân của nó.

Tôi không kể chuyện chia sẻ Tiamata với Olivia.

"Sau đó, Olivia và tôi có thể sử dụng Tiamata cùng nhau."

"Chuyện như vậy... có thể sao...?"

Nhưng ngay cả khi đó là một điều không thể, cuối cùng nó đã xảy ra.

"Ừm, tôi hiểu tại sao cả hai muốn che giấu sự thật đó. Nếu cả hai muốn tôi giữ bí mật chuyện này, tôi có thể làm điều đó. Tuy nhiên, tôi không thể làm gì trước những tin đồn lan rộng vì những người đã nhìn thấy cả hai ở Rajeurn. "

"KHÔNG."

Trước gợi ý của Tana, Olivia lắc đầu.

"Tôi đang lên kế hoạch trở lại Giáo hội."

Biết rằng sự nổi tiếng có thể giết chết mình, Olivia quyết định trở nên nổi tiếng hơn nữa.

Đôi mắt của Saviolin Tana mở to khi nghe quyết định của Olivia.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading